

Jeppesen-Drusebjerg: Der er ingen Tvivl om, at i Krisetider som dem, vi nu gennemlever, vilde en Arbejdskamp over længere Tid virke som noget af en Katastrofe, og det gælder derfor om at udruste Forligsinstitutionen med saa stor Myndighed, som Forholdene tillader, med det Maal for Øje, at der maa staa den størst mulige Respekt om de af Forligsinstitutionen stillede Mæglingsforslag, og saaledes, at Tilfældigheder ikke kan vælte en Overenskomst. Det forekommer mig, at Lovforslaget, som det foreligger her, løser disse Opgaver. Det er et nyt Skridt paa en rigtig Vej, og jeg vil haabe, at de nye Bestemmelser, for saa vidt der bliver Anvendelse for dem, vil kunne virke tilfredsstillende.

Den ærede Ordfører for Venstre (Stensballe) gjorde nogle Bemærkninger om mit Partis Stilling til Princippet tvungen Voldgift. Jeg vil i den Anledning gerne sige til den ærede Ordfører, at vi har ikke forandret Standpunkt med Hensyn til dette Spørgsmaal. Vi ser stadig saaledes paa det, at det vilde være heldigt, om man havde gennemført tvungen Voldgift paa den Maade, at denne kunde træde til, naar alle andre Muligheder for en Overenskomst var sluppet op. Men som Forholdene var — den ærede Taler gjorde jo selv opmærksom paa, at Tanken ikke vandt Tilslutning fra nogen anden Side —, var der ikke Mulighed for at faa den gennemført. Jeg er i øvrigt enig med det ærede Medlem i, at det vil være heldigt, om et Forslag som det, der foreligger her, bliver baaret frem med den største Tilslutning fra Rigsdagens Side og helst saadan, at det bliver vedtaget med fuld Tilslutning fra de 4 store Partier, saaledes som det ogsaa er Tilfældet med dette Lovforslag. Men det vilde jo ikke kunne lykkes — det maa jeg erkende —, for saa vidt vi havde fastholdt vort Standpunkt med Hensyn til det omtalte Spørgsmaal.

Jeg skal i øvrigt lige saa lidt som de foregaaende Ordførere komme ind paa Enkeltheder vedrørende denne Sag. Jeg skal endnu kun anbefale Lovforslaget til hurtigt Fremme og Vedtagelse i dette høje Ting.

Socialministeren (Steincke): Jeg finder mig i den for mig lige saa lykkelige som sjældne Situation, at jeg kan takke samtlige ærede Ordførere, endogsaa i en Sag af stor Betydning, for deres Tilslutning til Lovforslaget. Jeg kunde for saa vidt indskrænke mig hertil, men for at den Afvisning, der er sket af Ændringsforslagene

i Folketinget, ikke skal ses som Udtryk for Stædighed eller en i de faktiske Forhold lidet begrundet Magtsyge hos Regeringen, vil jeg dog gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til de Udtalelser, der er fremsat af Ordførerne for Venstre og Det konservative Folkeparti.

Den ærede Ordfører for Venstre (Stensballe) gav jo en ret interessant historisk Fremstilling af Forhandlingerne paa dette Omraade og nævnte derunder, at tidligere Indenrigsminister Dr. Krag's Forslag var strandet paa Socialdemokratiets Modstand, medens Mentaliteten nu var blevet en anden. Jeg indrømmer, at Mentaliteten i hvert Fald er blevet en anden paa alle andre Omraader end netop inden for Socialdemokratiet, men jeg indrømmer ikke, at det er Mentalitetsforandring, der er Skyld i den forandrede Stilling over for Forslag af denne Art. Dr. Krag's Forslag strandede efter min Formening, fordi det opretholdt Kravet om bundet Mandat for Repræsentanterne, med andre Ord gik ind paa samme Tanke, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Hendriksen) nys nævnte, at man altid burde foretrække en kompetent Forsamling ved Afgørelsen fremfor Uafstemninger. Jeg tror, det var den egentlige Grund til, at den daværende Indenrigsminister havde vanskeligt ved at komme videre paa dette Omraade; man vilde ikke fra Arbejdernes Side fraskrive sig Medbestemmelsesretten for de enkelte til at gøre deres Indflydelse paa Resultatet gældende. Den Tanke er heller ikke opretholdt nu. Den ærede Ordfører for Venstre, som gav et saa udførligt Billede af Forhandlingerne, ved jo, hvad den ærede Ordfører for de Konservative maaske ikke har lagt Mærke til, at Arbejdsgiverne under Forhandlingerne frafaldt deres oprindelige Krav om bundet Mandat. At man saa ikke ønskede at optage det fra Regeringens Side, naar det mødte Modstand fra Arbejderne, er indlysende.

Det ærede Medlem var derefter inde paa Venstres og de Konservatives Ændringsforslag til §§ 7 og 8 om Forhøjelse af Afstemningsprocenterne og gjorde gældende, at jeg maatte have været under et mægtigt Pres fra De samvirkende Fagforbund, naar jeg havde nøjedes med det Forslag, jeg havde stillet i § 7. Maa jeg dertil bemærke, hvis det ikke lyder alt for selvbevidst, at man i dette Tilfælde maaske ogsaa kunde sige, at det var mig, der havde lagt et mægtigt Pres paa De samvirkende Fagforbund for at faa et Resultat ud af det. I hvert Fald kan jeg ikke be-